

נחקר עתה בחקירה אינסופית, הנמשכת כבר מזה עשרה חודשים. מוכן שמרדכי ממלא בחקירה זו תפקיד מרכזי — אך עדיין אין שום מסקנה מוסמכת לכאן או לכאן. ברור רק שהשניים נהרגו במכות בראשיהם. אין ספק שזהו פשע מילחמה, הנוגד את חוקי-המדינה ואת המוסר הצבאי.

רודף שملות

את השיר כתב מרדכי כשהיה עדיין אלוף-מישנה, ושירת כעוד רו לענייני מיכצעים של ראש אג"ם מיכצעים. (בתפקיד זה כיהן אז תת" אלוף מנחם עינו, שקודם כינתיים

„אך לעתים נחקלים אנו באנשים (מדומים לגדולים) אך קטנים המנסים לכזר מישכטיים...“

לדרגת אלוף והמכהן כיום כראש אגף התיכנון בצה"ל. מרדכי, ששמו כרודף שملות מושבע מחד ולחם קשוח מאידך, הולך לפניו, התאהב בחיילת בשירות סדיר, והשף את ריגשותיו לדקויותיהם בחרוזי-כוסר. **מספרת הצעירה, שלמענה נוצרו השירים:**

כבר בימים הראשונים לשרותי כמצפ"ע (מוצבה-פיקודי-העליון) בלטה לעיניי רמותו המוצקה, השוחרת-לקרב של איציק. בין שלל בעלי הדרגות הבכירות שהסתובבו שם (צמרת המטכ"ל ומשרד-ההגנה) פוקדת את המצפ"ע — הקרוי בסלנג „בור“ — לצורך דינגים קבועים) התבלט הילוכו

הימנית אקדח. אין הוא מחזיק בו בקת. מוכן לירי, אלא דווקא כפי שרגילים להחזיק להכאה. לשמאלו נראה ראשו של השבוי הכפוף קדימה, כשהוא נגרר על-ידי החיילים. זוהי הפעם האחרונה שנראה בחיים.

אקדח ביד זוהי התמונה המכרעת, שצולמה על-ידי צלמת העולם הזה, ענת סרגוסטי. שעה קלה לפני הריגת שני השבויים. האיש במרכז הוא תת-אלוף יצחק מרדכי, המחזיק בידו

לעבר הפיסגה. מהביקורים המעטים שערכתי בדירתו, ששכנה או בנתניה, התרשמתי מאישיותה הכובשת של פנינה, רעייתו, אשה נאה, בהירת שיער, ומהחום המישפחתי בבית. לי נראה שאיציק פשוט אהב את עבודתו, ההילה הכרוכה בה, הדימוי הקרבי, הצורך להרגיש חיוני, להיות מוכן 24 שעות ביממה להנקה אפשרית. האמביציה בערה בו.

תכונה נוספת שזכורה לי היא להיטותו לעשות טובות לאנשים. להיטות זו נבעה הן מרגישות חסויה היטב, הן מהצורך להוכיח שיש בכוחו וכמעמדו לשנות דברים, להשפיע. אחרי היכרות אינטימית יותר הבנתי שאיציק הוא סלף-מייד-מאן. הוא בנה

שכל תת-האלוף

הקרבי. תמיד-תמיד נעל נעלי-גיבורים, גם בימים שבהם עסק בעבודה פקידותית במשרדו. בלטה גם כומתתו האדומה, תיזכורת מתמרת להשתייכותו לחיל המוכחר — חיל הצנחנים. בהתאם לדימוי הצה"לי המקובל, בלטה גם תכונת החברמניות אצל

„אם למילחמה נתכונן — ויהא השלום, נאמר זו אגדה וחלום...“ כתב חא"ל מרדכי בישיבת המטכ"ל

עצמו מההתחלה, ויתכן שרצה להוכיח לסביבה, ובעיקר לעצמו — עד כמה התקדם. אינני זוכרת מתי בדיוק הנחתי לו להתקרב אליי יותר, אבל התחלנו לשוחח, שיחות בין שני אנשים שונים לחלוטין, הן מבחינת פערי-הגילים, הן מבחינת דרגת הרגישות, ההשקפות, המנטליות. אומנם נרתעתי מכל מה שהוא ייצג, אך הופתעתי מצדדים רכים, בלתי-צפויים שבו. באותה תקופה היתה לי נטיה חריפה למצב-ירוח. ממש נשלטתי על ידם. (המשך בעמוד 11)

מרדכי: בעיקר היה צמוד לפואד (תת-אלוף במילואים בנימין בן-אל"י עזר, אז מפקד הגדה המערבית). זכור לי שרווחה בקרב קצינים גירסה מרושעת, שהשניים קודמו במהירות בסולם הדרגות, בין היתר, בזכות מוצאם. בן-אליעזר הוא ממוצא עיר-ראקי, ואילו מרדכי הוא כורדי מצפון עיראק. הוא היה מבלה שעות אינספור בתחתית הארמה, גם אם נוכחותו הפיסית לא היתה חיונית. בבור ריננו ששהייתו המוגזמת בחדרו נבעה מרצונו העז לקצור תישבוחות מהממונים עליו בדהירתו

יצחק מרדכי, בהודעה הראשונה הודה צה"ל ששניים נלכדו חיים, ואחר-כך מורסמה הודעה ששניים מתו „בדרך לבית-החולום“. ההודעה עוררה שערוריה.

במקום המעשה אחרי הריגת ה"מטכ"ל מסיבת-עיתונאים, כשלידו עומד תת-אלוף